

Η Χριστουγεννιάτικη αταξία του Καλικάντζαρου

Μια νύχτα με φεγγάρι, ο διευθυντής του καλικαντζαροσχολείου μας διέταξε να ανεβούμε πάνω στη γη για πρώτη μας φορά. Το μέρος που έπρεπε να πάμε ήταν ένα εστιατόριο. Αυτός που χάρηκε πιο πολύ από όλους ήταν ο Αναμπουμπουλής, επειδή το αγαπημένο του χόμπι είναι να τρώει.

Μόλις φτάσαμε, οι φίλοι μου πήγαν αμέσως στην τραπεζαρία. Έβαψαν τις καρέκλες με άσπρη μπογιά και πριόνισαν τα πόδια των τραπεζιών. Εκεί υπήρχε και μια πινακίδα με το μενού που την έσπασαν σε χίλια κομμάτια. Όταν κοίταξαν από πίσω της, είδαν μια μεγάλη τρύπα. Ο δάσκαλος μας τους διέταξε να απομακρυνθούν. Κανείς δεν ήξερε τι υπήρχε εκεί μέσα.

Ο Αναμπουμπουλής πήγε κατευθείαν στην κουζίνα. Το πρώτο που σκέφτηκε να κάνει ήταν να πάει στο ψυγείο και να φάει όλα όσα είχε μέσα. Ανοίγοντας τη μεγάλη πόρτα του ψυγείου, είδε εκατοντάδες γλυκά και άρχισαν να του τρέχουν τα σάλια.

Εγώ πήγα στην τραπεζαρία. Εκεί άλλαξα όλες τις λάμπες που ήταν καμένες. Αφού οι άνθρωποι τις θέλουν σπασμένες για να δειπνούν ρομαντικά στα σκοτεινά, εγώ θα τις επισκεύαζα ώστε το ενοχλητικό φως να τους χαλά τη διάθεση.

Όταν τελειώσαμε όλοι τις αταξίες μας κρυφτήκαμε στην αποθήκη περιμένοντας τους ανθρώπους να φτάσουν το πρωί.

- Το άσπρο χρώμα στις καρέκλες, δεν τους πάει καθόλου! είπε ένας Κρητικός πελάτης.
- Αυτό το εστιατόριο πρέπει να είναι πολύ παλιό για να έχουν σπασμένα τραπέζια. Μήπως είναι αρχαία; Η Ελλάδα είναι γεμάτη από τέτοια!.....
- Τα γλυκάααα!!! Αν βρω μπροστά μου εκείνον που το έκανε καλύτερα να μην ξέρει τι θα πάθει! είπε η σεφ.
- Μα ποιος άλλαξε τις λάμπες. Επιτέλους έχουμε φως! είπε η διευθύντρια του εστιατορίου.

Όλα γύρω μου σκοτείνιασαν! Ο δάσκαλος μου με αγριοκοίταξε! Τα αλλά καλικαντζαράκια ξεκαρδιστήκαν στα γέλια. Τόσο καιρό στο σχολείο ποτέ δεν ξανάνιωσα έτσι. Εκείνη τη στιγμή, μετά από τόσα χρονιά αριστείας, ο δάσκαλος σημείωσε στο μπλοκάκι του ένα ολοστρόγγυλο μηδενικό δίπλα από το όνομά μου. Ενώ ο Αναμπουμπουλής πήρε το πρώτο του άριστα!!!

Μια σκοτεινή νύχτα με πανσέληνο, ανεβήκαμε ξανά στη γη για να κάνουμε αταξίες. Προσπαθήσαμε να μπούμε στην Παραμυθούπολη των Χριστουγέννων. Μπήκαμε από τα πίσω κάγκελα για να μην μας δούνε.

Όταν μπήκαμε μέσα, κλείσαμε το ρεύμα στον τροχό. Άλλος αντάλλαξε τα μωρά από τα καροτσάκια τους. Άλλος μπήκε στα αυτοκινητάκια και τράκαρε τα παιδιά κι άλλος πήγε στο τρένο και έκοψε τα σύρματα.

Ο Αναμπουμπούλης έφαγε τα γράμματα για τον Άη Βασίλη. Έφαγε όλα τα γλυκά, το ποπκορν, το μαλλί της γριάς και τα καραμελένια μαστουνάκια. Έφαγε ακόμα και τα παιδικά παιχνίδια, που βρήκε μέσα σε μια τεράστια κόκκινη σακούλα.

Εγώ είχα την πιο δύσκολη δουλειά. Έπρεπε να διακόψω το ηλεκτρικό ρεύμα. Πήγα και βρήκα ένα τεράστιο διακόπτη και τον γύρισα σπρώχνοντας τον με δύναμη.

Βγήκαμε έξω και περιμέναμε λίγο. Τότε ακούσαμε τις πρώτες αντιδράσεις.

- Πού είναι το παιδί μου? Αυτό, στο καροτσάκι, δεν είναι το δικό μου!!! φώναζε πανικόβλητη μια γυναίκα.
- Μαμά με τράκαραν!!!! έκλαιγε ένα παιδάκι.
- Ο τροχός δεν κινείται! Εγκλωβιστήκαμε! Τι θα κάνουμε; φώναζε μια μητέρα που βρισκόταν με το παιδάκι της επάνω στον τροχό.
- Ο Άγιος Βασίλης έχασε τα πράγματα του!!!! Καταστροφή!!!! φώναζε ένα ξωτικό.
- Τα φρένα του τρένου έσπασαν!! κλαψούρισε ένα παιδί. Πώς θα σταματήσουμε τώρα;
- Το παιχνίδι μου μαμά!!! Το είδες πουθενά; ρώτησε ένα παιδί.
- Ποιος άναψε τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια; Τι υπέροχο θέμα!!! χάρηκε η πρόεδρος της Παραμυθούπολης.

Ο κύριος μου, με κοίταξε αγανακτισμένος.

- Παίρνεις ένα τεράστιο μηδενικό!!! μου αγριοφώναξε.
- Συγγνώμη κύριε!!! κλαψούρισα εγώ. Νόμισα ότι ο διακόπτης θα έκλεινε τα φώτα. Πού να το ‘ξερα ότι θα άναβε τα πολύχρωμα λαμπάκια.
- Ο Αναμπουμπούλης, ωστόσο, παίρνει και πάλι τον μεγαλύτερο βαθμό!!! χάρηκε ο κύριος μου.